

tásvadásznak és patetikusknak tűnik. Ilyen például az A 47–48. oldalon szereplő vers, ami beszédhelyzete szerint egy kerti fa belső monológja a kivágása után. A fa végignézte a csecsemőként anyjával hazatérő embert: „Miért haragudnék, a te lélegzeted, / de ahogy karjai közt veled hazatért, / még nem láttam a gyilkost benned”.

A kötetkoncepció terén az oldalszámozás (alfától ómegáig) sugallta egészelvűség a gyűjtemény mércéjével tarthatatlannak tűnik, emiatt az elgondolás legsikerületlenebb elemének tekinthető. Jóllehet József Attila szerint a mű határolt végtelenség, műegész, ez azonban aligha jelenti a közvetlen szemlélet számára való hozzáférhetőséget. Márpedig a kötet ezzel az eljárással ezen a szinten kívánja megragadni a problémát, megkerülve így és reflexió nélkül hagyva az emberi létezés és nézőpont szükségképpen végeességéből következő lételméleti belátásokat. Emiatt a közepére komponált, tetőpontnak szánt oldal, melyen A és Ω összetalálkozik, s ahol a kötet szövegei egymásra montírozódnak, képtelen betölteni a neki szánt szerepet.

Maga a kötet mint műtárgy a koncepció gyenge pontjai és néhány sikerületlen részlet ellenére is erős alkotás. A kétnyelvű szövegek és a képi elemek a befogadót is a különböző hordozók közvetítette értelem feltárására és szintetizálására készítetik. Az oldalról oldalra kibomló poszthumán világ víziója pedig olyan észlelési és olvasási tapasztalathoz vezet, melyben a befogadó a végtelenül nagy univerzum és a végtelenül parányi humán világ ütközőzónájába kerülve a személytelen jövőre nyíló jelenünk létezését érintő problémáival szembeüthet.

